www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Liz Tomforde
MILE HIGH

Copyright © 2022 by Liz Tomforde
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06212-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Dodirni NEBO

MILE HIGH

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2026.

Mojoj mami –

Zato što si žena koja pruža najviše ljubavi od svih koje poznajem.
Volela bih da svaka devojka može da ima majku kao što si ti.

1

Zanders

„Volim gostovanja."

„Ja mrzim gostovanja." Medison vadi kofer sa zadnjeg sedišta mog tek kupljenog *mercedes benc* G-vagona, a zatim oblači sako.

„Mrziš ih iz istog razloga iz kojeg ih ja toliko volim." Zaključavam auto, ubacujem ključeve u torbu i duboko udahnem dok mi svež, jesenji vazduh Čikaga ispunjava pluća. Volim sezonu hokeja, a ove nedelje počinje sezona hokeja na gostovanjima.

„Zašto, zato što se devojke postrojavaju u redu da bi te videle u svakom gradu koji posetimo? Dok je jedina žena koju ja želim da vidim moja supruga koja je ovde u Čikagu sa mojom ćerkom i tek rođenim sinom."

„Upravo tako." Potapšem Medisona po ramenu dok ulazimo na privatni aerodromski ulaz ovde na Međunarodnom aerodromu O'Her.

Pokazujemo lične karte obezbeđenju pre nego što nas puste na pistu. „Jesmo li to dobili novi avion?" Zastajem u mestu, naginjući glavu ka novoj letelici sa logom našeg tima na repu.

„Izgleda da jesmo", dodaje Medison odsutno, gledajući u telefon.

„Kako je Logan?", pitam aludirajući na njegovu ženu, sa kojom se, siguran sam, trenutno dopisuje. Opsednut je njome. Uvek joj šalje poruke.

„Ona je carica, čoveče." Medisonov glas odiše ponosom. „Em-Džej ima samo nedelju dana, a ona već ima u malom prstu njegov raspored."

Nije ni čudo. Medisonova žena Logan jedna je od mojih najbližih prijateljica i verovatno najsposobnija osoba koju poznajem. Oni su mi jedini prijatelji koji imaju decu, a njihova četvoročlana porodica postala je moja proširena porodica. Njihova ćerka zove me čika Zi, a ja njihovu decu zovem bratanac i bratanica, bez obzira na to što nismo u krvnoj vezi. Njihov tata je moj najbolji prijatelj i praktično moj brat u ovom trenutku.

Što nije uvek bio slučaj.

Ilaj Medison nekada je bio moj najomraženiji rival dok smo odrastali. Obojica smo odrasli u Indijani, igrajući hokej za dva različita putujuća tima. On je bio zlatni dečko koji je dobijao sve što je ikada želeo, i to me je strašno nerviralo. Njegov život bio je savršen. Njegova porodica bila je savršena, a moja je bila sušta suprotnost.

Onda je on nastavio da igra za Univerzitet u Minesoti dok sam ja igrao za Ohajo stejt, a naše rivalstvo iz detinjstva pretvorilo se u pet godina žestokog kolečkog hokeja. U to vreme imao sam nekih porodičnih problema, pa sam sav svoj bes iskaljivao na ledu. Medison je na kraju izvukao deblji kraj kada sam ga na početku kolečke karijere gurnuo na ogradu prljavim udarcem. Sjebao sam mu članak dovoljno da ga izbacim iz druge sezone, a posledično i iz NHL drafta.

Ironično, i ja sam morao da propustim drugu godinu, zahvaljujući tome što sam pao iz nekoliko predmeta.

Mrzeo me je zbog toga, a ja sam mrzeo sebe iz mnogo drugih razloga.

Onda sam počeo da idem na terapiju. Redovno. Radio sam na svojim problemima i do završne godine studija Medison i ja bili smo najbolji prijatelji. I dalje smo igrali za različite timove, ali smo poštovali jedan drugog i pronašli smo zajednički jezik u našim problemima sa mentalnim zdravljem. On se borio sa anksioznošću i napadima panike, a ja sam se borio sa toliko ogorčenosti i besa da bi to izazivalo napade panike, jer bi me prožderalo i odvajalo od stvarnosti.

I, kako je sudbina htela, Ilaj Medison i ja završili smo u istom timu ovde u Čikagu, igrajući profesionalni hokej za Raptorse. Ova sezona je početak moje sedme godine u profesionalnom sportu i ne bi mogao ni da zamislim da igram bilo gde drugde.

Zato moram da se postaram da potpišem novi ugovor kada mi istekne ovaj na kraju sezone.

„Skote, jesmo li dobili novi avion?“, pitam jednog od naših menadžera tima, koji ide ispred nas.

„Da“, dovikuje on preko ramena. „Dobili su ih svi profesionalni timovi u Čikagu. Nova čarter-kompanija. Novi avion. To je neki veliki ugovor koji su potpisali sa gradom.“

„Novi avion. Nova sedišta… Nove stjuardese“, sugestivno dodajem.

„Uvek smo imali nove stjuardese“, ubacuje se Medison. „I sve su pokušale da spavaju s tobom.“

Samozadovoljno sležem ramenima. U pravu je, i ne stidim se. Ali ne spavam sa ženama koje rade za mene. Stvari se zakomplikuju, a ja ne volim komplikacije.

„To je druga novina", viče naš menadžer tima. „Ista posada cele sezone. Isti piloti i iste stjuardese. Nema više nasumičnih članova posade koji ulaze i izlaze iz našeg aviona i traže vaše autograme."

„Ili traže da nam se uvuku u pantalone." Medison mi uputi oštar pogled.

„Nije mi smetalo."

Telefon mi zazvoni u džepu pantalona. Izvadim ga i vidim da me dve nove poruke čekaju u mojim porukama na Instagramu.

Keri: *Videla sam tvoj raspored utakmica. Vidim da si u gradu večeras. Ja sam slobodna, a bolje bi ti bilo da si i ti!*

Ešli: *Večeras si u mom gradu. Želim da te vidim! Veruj mi, isplatiće ti se.*

Ulazim u aplikaciju Beleške i pronalazim poruku pod nazivom „DENVER", pokušavajući da se setim ko su ove žene.

Navodno, Keri je bila odlična u krevetu i imala je fantastične sise, a Ešli je brutalno pušila.

Biće teško da odaberem gde će me noć odvesti. A postoji i opcija da izađem i vidim da li mogu da proširim svoj tim u Denveru nekim novim regrutima.

„Izlazimo li večeras?", pitam svog najboljeg prijatelja dok se penjemo uz stepenice u naš novi avion.

„Ja idem na večeru sa drugarom sa fakulteta. Moj stari saigrač živi u Denveru."

„A, sranje, tako je. Pa, hajde da popijemo nešto posle toga."

„Hoću rano da legnem."

„Ti uvek rano legneš", podsećam ga. „I uvek želiš samo da sediš u hotelskoj sobi i zoveš ženu. Izlaziš sa mnom samo kada te Logan natera."

„Pa, imam sina od nedelju dana, pa garantujem da neću izaći večeras. Treba mi malo sna."

„Kako je mali Em-Džej?", pita Skot sa vrha stepenica.

„On je najslađe malo sranje." Medison vadi telefon da bi pokazao bezbroj slika koje mi je poslao tokom nedelje. „Deset puta je mirniji nego što je Ela bila kao novorođenče."

Prolazim ispred njih i ulazim u naš novi avion, zapanjen koliko je neverovatan. Potpuno je nov sa namenskim tepihom, sedištima i logom našeg tima zalepljenim svuda.

Zaobilazeći prednju polovinu aviona, gde sede treneri i osoblje, probijam se do reda pored izlaza, gde Medison i ja sedimo godinama, otkako je on postao kapiten, a ja zamenik kapitena. Mi upravljamo svakim segmentom ovog tima, uključujući i to gde sedimo u avionu.

Veterani sede u redu pored izlaza, i kako tvoja pozicija u timu opada, sediš sve dalje nazad, dok početnici sede skroz u poslednjem redu.

„Ma nema jebene šanse", brzo kažem, videvši našeg odbrambenog igrača druge godine, Rija, kako sedi na mom sedištu. „Ustaj."

„Razmišljao sam", počinje Rio, a šašavi osmeh osvaja mu celo lice. „Novi avion, možda nova mesta? Možda ove godine ti i Medison želite da sedite u zadnjem delu aviona sa novajlijama?"

„Jebeno ne. Ustaj. Nije me briga ako ove sezone nisi novajlija. I dalje ću se prema tebi ponašati kao da jesi."

Kovrdžava kosa pada mu preko tamnozelenih očiju, ali i dalje mogu da vidim kako zadovoljno sijaju dok me testira. Mali drkadžija.

On je iz Bostona u Masačusetsu. Sin mame Italijanke koji voli da testira moje strpljenje. Ali skoro svaki put kada otvori usta, na kraju sam ja taj koji se smejem. Prilično je prokleto smešan. To mu priznajem.

„Rio, ustani sa naših sedišta", komanduje Medison iza mene.

„Da, gospodine." Brzo ustaje, grabi svoj prenosivi zvučnik sa susednog sedišta i žuri u zadnji deo aviona gde mu je i mesto.

„Zašto sluša tebe, a ne mene? Ja sam deset puta opasniji od tebe."

„Možda zato što ga ti izvodiš napolje kad god smo na putu i tretiraš ga kao svog malog pomoćnika, dok sam ja njegov kapiten i održavam red u timu."

Možda, ako bi moj najbliži prijatelj pošao sa mnom, ne bih morao da regrutujem dvadesetdvogodišnjaka da mi bude rezerva kada smo u gradu.

Ubacujem torbu u pregradu iznad glave i sedam do prozora.

„E, vala nećeš." Medison stoji i gleda me. „Prošle godine sedeo si do prozora. Ove sezone si na mestu do prolaza."

Pogledam sedište odmah pored mog, a zatim ponovo ka njemu. „Muka mi je kad se vozim."

Medison prasne u smeh. „Ne, nije. Prestani da budeš kučkica i ustani."

Nevoljno prelazim na sedište pored, pri čemu svaki red u ovom avionu ima samo po dva sedišta sa obe strane prolaza. Još nekoliko dugogodišnjih veterana sedi u redu preko puta nas.

Vadim telefon i ponovo čitam poruke od devojaka iz Denvera, razmišljajući kako želim da mi prođe veče. „Da li bi radije izabrao odličan seks, vrhunsko pušenje ili da rizikuješ sa nekim novim?"

Medison me potpuno ignoriše.

„Sva tri?", odgovaram umesto njega. „Možda bih mogao to da izvedem."

Stiže još jedna poruka. Ovog puta to je grupna poruka od našeg agenta Riča.

Rič: *Intervju za Čikago tribjun pre sutrašnje utakmice. Dobro odigrajte. Zaradite nam taj novac.*

„Rič je poslao poruku", kažem svom kapitenu. „Intervju je sutra pre utakmice. Želi da pojačamo našu malu foru."

„Šta je tu novo?", Medison uzdahne. „Zi, znaš da si izvukao deblji kraj u ovome. Kad god budeš spreman da pokažeš ljudima da nisi kreten kakav svi misle da jesi, javi mi, pa ćemo prestati sa predstavom."

Upravo zbog ovoga Medison je moj najbolji prijatelj. On je možda jedina osoba, osim njegove porodice i moje sestre, koja zna da nisam loš momak kakvim me mediji predstavljaju. Ali moj imidž ima svoje prednosti, a jedna je u tome što se žene bacaju na samoproglašenog „neodoljivog lošeg momka", a naše kontrastne ličnosti obojici nam donose gomilu novca.

„Ma ne, još uvek uživam u tome", kažem mu iskreno. „Moram da obnovim taj ugovor do kraja sezone, tako da do tada moramo da nastavimo."

Otkako je Medison došao u Čikago pre pet godina, stvorili smo ovu priču koju navijači i mediji prosto gutaju. Donosimo brdo novca organizaciji jer naš duo dovodi navijače na tribine. Nekada omraženi rivali postali su najbolji prijatelji i saigrači. Medison je godinama u braku sa svojom ljubavlju sa fakulteta i imaju dvoje dece. Meni se dešava da mi uveče u penthaus dođu dve različite žene. Iz ugla posmatrača, potpuno smo drugačiji. On je zlatni dečko hokeja, a ja sam gradski problematični lik. On postiže golove, a ja poentiram sa ženama.

Ljudi prosto proždiru ova sranja. Preuveličavamo to pred medijima, ali istina je da nisam govno kakvo ljudi misle da jesam. Stalo mi je do mnogo više stvari nego samo do žena koje vodim kući iz arene. Ali sam isto tako i siguran u sebe. Volim da imam seks sa lepim ženama, i neću da se izvinjavam zbog toga. Baš me briga ako me to čini lošom osobom. Zarađujem mnogo novca od toga što sam „loš momak".

Dok listam po telefonu, perifernim vidom uočavam figuru, ali ne podižem pogled da vidim ko stoji ispred mene. Ipak, iz mog vidnog polja mogu zaključiti da silueta pripada ženi, a jedine žene u avionu su stjuardese.

„Jeste li vi…", počinje ona.

„Da, ja sam Evan Zanders", prekidam je, ne podižući pogled sa ekrana telefona. „I da, to je Ilaj Medison", dodajem iscrpljeno. „Žao mi je, nema autograma."

Ovo se dešava skoro na svakom letu. Nova posada gori od želje da upozna profesionalne sportiste. Malo je naporno, ali i to je deo posla, da nas prepoznaju.

„Svaka čast. I ne želim vaš autogram." Njen ton je potpuno ravnodušan. „Htela sam da vas pitam da li ste spremni da vas upoznam sa izlazom u slučaju nužde?"

Konačno je pogledam, a njene plavozelene oči prodorne su i oštre. Njena neukrotiva kosa poskakuje u kestenjastim loknama. Koža joj je svetlosmeđa, prošarana svetlim pegama po nosu i obrazima, ali je očigledno da je ja uopšte ne impresioniram.

Ali nije me briga.

Moj pogled luta po njenom telu. Uska radna uniforma prianja joj uz svaku oblinu bujnog tela.

„Svesni ste da sedite u redu do izlaza u slučaju nužde, zar ne, Evane Zanderse?", pita kao da sam idiot, dok joj se bademaste oči sužavaju.

Medison se kikoće pored mene, jer nas dvojica nikada nismo čuli da mi se neka žena obraća sa toliko prezira.

Oči mi se sužavaju u proreze, ali ne povlačim se, mada sam pomalo šokiran što mi se upravo tako obratila.

„Da, spremni smo", odgovara Medison umesto mene. „Samo napred."

Ona izlaže svoju priču, a ja se isključim. Čuo sam ovo više puta nego što mogu da izbrojim, ali pretpostavljam da je to neka zakonska stvar koju moraju da nam kažu pre svakog leta.

Dok ona govori, ja listam po telefonu, a moje objave na Instagramu prepune su modela i glumica, od kojih sam s polovinom izlazio. Pa, *izlazio* je verovatno pogrešna reč.

Medison me gurne. „Zi."

„Šta?", odgovaram odsutno.

„Postavila ti je prokleto pitanje, čoveče."

Podižem pogled i vidim da me stjuardesa gleda. Izraz lica pun joj je ljutnje dok joj se pogled spušta do ekrana mog telefona, gde se, baš tu na mojim objavama, pojavljuje slika polugole žene.

„Jeste li spremni i sposobni da pomognete u hitnim slučajevima?", ponavlja ona.

„Naravno. Uzgred, uzeću mineralnu vodu. Sa dodatnom limetom." Moja pažnja vraća se na telefon.

„U zadnjem redu je frižider i možete sami da je uzmete."

Ponovo podižem pogled. Šta je sa ovom ribom? Pogledam njenu pločicu sa imenom – par krilaca sa „Stivi" u sredini.

„Pa, *Stivi*, baš bih voleo da mi ti doneseš."

„Pa, *Evane*, ja bih baš volela da si obratio pažnju tokom moje demonstracije bezbednosti umesto što si pretpostavljao da želim tvoj autogram kao neka naložena navijačica." Snishodljivo me tapše po ramenu. „Što ne želim, i nisam."

„Jesi li sigurna u to, dušo?" Samozadovoljni osmeh preplavljuje mi lice dok se naginjem napred na sedištu, bliže njoj. „Moglo bi baš da ti se isplati."

„Odvratno." Njeno lice zgrči se od gađenja. „Hvala što ste saslušali", kaže ona Medisonu pre nego što odlepršа ka zadnjem delu aviona.

Ne mogu a da se ne okrenem i gledam je u šoku. Njeni zaobljeni kukovi njišu se, zauzimajući više prostora od ostalih stjuardesa koje sam video u avionu, a kratka, uska suknjica sužava joj se u struku.

„Pa, Stivi je pravo derište."

„Ne, ti si jedan potpuni kreten, a ona te je isprozivala", smeje se Medison. „I Stivi?"

„Da, to joj je ime. Pisalo je na njenoj pločici sa imenom."

„Nikada ranije nisi znao ime stjuardese." Ton mu je optužujući. „Ali očigledno, nju je briga za tebe, prijatelju."

„Barem je nema u avionu na sledećem letu."

„O, ima je", podseća me Medison. „Ista posada cele sezone. Sećaš se šta je Skot rekao?"

Jebote, tačno. Nikada nismo imali iste devojke u avionu celu sezonu.

„Meni se već sviđa, samo zato što se ti njoj ne sviđaš. Biće zabavno gledati."

Okrećem se i provirim u zadnji deo aviona baš kada Stivin pogled pronađe moj i nijedno od nas ne odustaje niti prekida kontakt očima. Njene

oči verovatno su najzanimljivije koje sam ikada video, a telo joj je savršeno oblo, sa mnogo toga za šta čovek može da se uhvati. Ali, nažalost, lepota koja mi se sviđa ukaljana je stavom koji mi se ne sviđa.

Možda joj treba podsetnik da je ona ta koja radi za mene, ali potrudiću se da razume. Sitničav sam u tom pogledu. Pamtiću tu malu interakciju sve dok je u mom avionu.

2
Stivi

„Taj tip je kreten."

„Koji?" Indi, moja nova koleginica, izvija vrat i gleda niz prolaz.

„Onaj, sedi u redu pored izlaza."

„Ilaj Medison? Čula sam da je najfiniji momak u NHL-u."

„Ne taj. Onaj drugi. Što sedi pored njega."

Iako dvojica muškaraca koji sede u redu pored izlaza deluju kao dobri prijatelji i, verovatno, duboko negde imaju mnogo toga zajedničkog, spolja su potpune suprotnosti.

Kosa Evana Zandersa je crna i postepeno podšišana do skalpa, a on deluje kao da ne može izdržati više od sedam do deset radnih dana a da se ne ošiša. U isto vreme, Ilaju Medisonu smeđa kosa neuredno pada preko očiju i verovatno ne bi mogao da vam kaže kada je poslednji put video svog berberina.

Koža Evana Zandersa je besprekorne toplosmeđe boje, a koža Ilaja Medisona je prilično bleda, sa rumenim obrazima.

Oko vrata Evana Zandersa visi zlatan lanac, a prsti su mu ukrašeni modernim zlatnim prstenjem, dok Ilaj Medison nosi samo jedan komad nakita. I to je prsten na levom domalom prstu.

Ja sam slobodna žena. Naravno da prvo na muškarcu primetim ruke, posebno levu.

Jedina zajednička stvar im je da su obojica brutalno zgodni i mogu da se kladim da su toga svesni.

Indi ponovo viri niz prolaz. Srećom, nalazimo se u zadnjem delu aviona i svi su nam okrenuti leđima, tako da niko ne može videti koliko je očigledno.

„Govoriš o Evanu Zandersu? Da, on je poznat po tome što je kreten, ali šta nas briga. Kao da je bog odlučio da uloži više truda i unese malo više 'seksepila' u njegove gene."

„On je kreten."

„U pravu si", slaže se Indi. „A i njegovu zadnjicu je izvajao sâm bog."

Ne mogu a da se ne nasmejem sa svojom novom prijateljicom. Upoznale smo se pre nekoliko nedelja kada smo zajedno prolazile obuku za posao, i još uvek ne znam mnogo o njoj, ali za sada deluje sjajno. A da ne spominjem da je prelepa. Visoka je i vitka, koža joj je prirodno preplanula, a plava kosa glatko joj pada niz leđa. Oči su joj svetlosmeđe boje i mislim da nema ni trunku šminke, jednostavno zato što je zapanjujuća i bez nje.

Pogled mi klizi niz njenu uniformu i primećujem kako joj savršeno glatko prianja uz vitku figuru. Na njenoj beloj košulji sa kragnom nema razmaka između dugmadi, a uska suknja se ne naborava, za razliku od moje, koja se gužva od svega što pokušava da zadrži.

Odmah mi je neprijatno i nameštam svoju usku uniformu. Naručila sam je prošlog meseca kada sam imala nekoliko kilograma manje, ali moja težina uvek varira.

„Koliko dugo se baviš ovim?", pitam Indi dok čekamo da se ostatak tima ukrca u avion kako bismo mogli da poletimo na naše prvo putovanje ove sezone.

„Pitaš me koliko dugo sam stjuardesa? Ovo mi je treća godina. Ali nikada ranije nisam radila za tim. A ti?"

„Ovo mi je četvrta godina i drugi tim. Letela sam za NBA tim iz Šarlota, ali moj brat živi u Čikagu i pomogao mi je da dobijem ovaj posao."

„Dakle, i ranije si bila okružena sportistima. Ovo nije ništa novo za tebe. Iskreno, ja sam malo zaljubljena u zvezde."

Bila sam okružena sportistima. Izlazila sam sa jednim. Sa jednim sam u srodstvu.

„Da, mislim, to su samo normalni ljudi, kao ti i ja."

„Ne znam za tebe, devojko, ali ja ne zarađujem milione dolara godišnje. Ništa mi nije normalno u vezi s tim."

Ja svakako ne zarađujem ni blizu toga, zbog čega živim u strava stanu mog brata blizanca u Čikagu dok ne nađem nešto svoje. Ne volim da živim na njegovoj grbači, ali ne poznajem nikoga u ovom gradu, a on je taj koji je

toliko želeo da dođem ovde. Pored toga, on zarađuje ogroman novac, tako da mi nije previše neprijatno što ga iskorišćavam za besplatno prenoćište.

Nas dvoje potpuno smo različiti. Rajan je fokusiran, staložen, ambiciozan i uspešan. Zna svoj put od svoje sedme godine. Ja imam dvadeset šest godina i još uvek pokušavam da ga pronađem. Ali, bez obzira na naše razlike, mi smo najbolji prijatelji.

„Jesi li iz Čikaga?", pitam svoju novu prijateljicu.

„Rođena i odrasla. Pa, u predgrađu. A ti?"

„Odrasla sam u Tenesiju, ali sam išla na fakultet u Severnoj Karolini. Tamo sam i živela kada sam dobila posao stjuardese. Preselila sam se u Čikago pre mesec dana."

„Nova si u gradu." Indine smeđe oči sijaju od uzbuđenja, sa pomalo nestašluka u njima. „Moramo da izađemo kada se vratimo kući. U stvari, moramo da izlazimo i dok smo na putu, ali pokazaću ti sva najbolja mesta u Čikagu."

Uputim joj zahvalan osmeh, zadovoljna što ove sezone imam tako opuštenu i prijatnu koleginicu u avionu. Ovaj posao može biti surov, a ponekad devojke nisu baš najljubaznije jedna prema drugoj, ali Indi deluje iskreno. Ona i ja uskoro ćemo provesti zajedno na putu celu hokejašku sezonu, tako da sam još zahvalnija što se slažemo.

Nažalost, to ne mogu da kažem i za drugu stjuardesu. Tokom dve nedelje obuke, Tara, glavna stjuardesa, delovala je sve samo ne prijatno. Možda je bolja reč za nju *teritorijalno*. Ili kučkasto. Bilo koja od te dve.

„Moram nešto da priznam", počinje Indi šapatom, sklanjajući svoju tanku plavu kosu sa lica. „Ne znam ništa o hokeju."

Kikot mi se otima sa usana. „Da, ni ja."

„U redu, hvala bogu. Drago mi je da to nije uslov posla. Mislim, znam ko su svi oni jer sam ih sve detaljno istražila na društvenim mrežama, kao da sam agent FBI-ja, ali nikada nisam gledala utakmicu. Mada je moj dečko prilično upućen u taj sport. Čak mi je dao i dozvolu da 'švrljam' s njima, ako bude potrebno."

„Čekaj, stvarno?"

Odmahuje rukom. „Šalio se. Nikada to ne bih uradila. Štaviše, *on* bi želeo takvu dozvolu za sebe. Zaljubljen je u gledanje sporta, praćenje sportista, sve to."

I pre nego što sam stigla da kažem Indi da imam kod kuće nekoga koga bi njen dečko verovatno obožavao, onaj kreten iz reda pored izlaza počinje da hoda niz prolaz prema nama.

Ne mogu lagati sebe i reći da Evan Zanders nije lep muškarac. Izgleda kao da je upravo sišao sa piste, sudeći po načinu na koji sada hoda prema meni. Drski osmeh otkriva njegove savršene zube, a njegove oči boje kestena kao da su iz snova. Trodelno odelo krojeno po meri ima diskretnu šaru riblje kosti i jasno pokazuje da on ne izlazi iz kuće osim ako nije obučen da impresionira.

Ali on je pompezni kreten koji je pretpostavio da želim njegov autogram i zurio je u fotografije polugolih lepih žena dok sam pokušavala da mu objasnim kako bih mogla da mu spasem život u slučaju nužde.

Mislim, verovatnoća da će morati da zna bilo šta od onoga što sam pokušavala da objasnim je mala, gotovo nikakva, ali to nije poenta. Poenta je u tome što je on arogantni sportista koji je zaljubljen u sebe. Znam takve tipove. Izlazila sam sa takvim tipom i više nikada neću.

Zato prestajem da mu se divim i okrećem se da bih skrenula misli nečim besmislenim u kuhinji, ali njegovo prisustvo opčinjava. On je tip muškarca koga svi primete kada uđe u prostoriju, a to me samo još više nervira.

„U redu, gospođice Šej", gurka me Indi i šapuće moje prezime.

Osvrćem se ka njoj, ali ona pokazuje prema Zandersu. Okrećem se i pogledam ga, a njegove prodorne oči uprte su u moje. Najarogantniji osmeh prelazi mu preko usana dok stoji u malom ulazu u zadnju kuhinju aviona. Naslanja se obema rukama na pregradu, ležerno blokirajući izlaz i Indi i meni.

„Treba mi mineralna voda sa dodatnom limetom." Fiksira pogled na mene.

Skupljam svu svoju snagu da ne prevrnem očima jer sam mu upravo rekla gde može da je nađe. Na manje od metar od njega nalazi se veliki, otmeni frižider, koji je s razlogom pun svih vrsta pića. Sportisti su u suštini gladni posle utakmica, a pošto imamo mnogo noćnih letova baš posle utakmica, avion je postavljen kao švedski sto i hrana i piće nalaze se u svakom otvoru koji možete pronaći, spremni da ih zgrabe i pojedu.

„U frižideru je." Pokazujem na poslednji red sedišta, odmah pored njega.

„Ali hoću da mi *ti* to doneseš."

Kakva arogancija.

„Ja ću ti doneti!", Indi uzbuđeno zapišti, željna da obavi posao koji ne mora.

„Nema potrebe", zaustavlja je Zanders. „Stivi će mi doneti."

Streljam ga pogledom, a on se ceri, jer mu je cela situacija trenutno užasno zabavna. Ali on nije. Iritantan je.

„Hoćeš li, Stivi?"

Htela bih da mu kažem da odjebe, i to ne zato što ne želim da radim svoj posao, već zbog onoga što pokušava da dokaže. Pokušava da mi kaže da radim za njega. Ali samo zato što je on naš klijent, ne znači da može da bude grub i da očekuje da mu neću uzvratiti istom merom.

Oklevam, ne želeći već prvog dana da ostavim loš utisak pred svojom novom koleginicom. Uopšte me ne zanima šta ovaj tip misli o meni, ali radije ne bih ispala potpuna kučka pred Indi.

„Naravno da hoću." Glas mi je previsok, ali nijedna od ovih osoba ne poznaje me dovoljno dobro da bi shvatila da se pretvaram.

Zanders se pomera tek toliko da jedva mogu da se provučem pored njega i samo to me čini nesigurnom. Nisam baš sitna devojka i ne želim da se osramotim time što neću moći da se provučem pored njega. Trunka moje nesigurnosti izbija na površinu pre nego što je suzbijem i zamenim maskom samopouzdanja koju sam naučila da nosim. Ali, srećom, Zanders se još malo pomeri u stranu, dajući mi prostora.

Napravim jedan korak, bukvalno jedan korak iz kuhinje, pored Zandersa do frižidera koji je tako blizu i praktično ga dodiruje. Otvaram poklopac i vadim prvo piće koje vidim, a to je mineralna voda. Njemu bi trebalo manje od tri sekunde da ovo uradi, ali je želeo da istera svoje.

Dok vadim njegovu vodu iz frižidera, osećam kako se nadvija nad mene. On je baš visok, verovatno oko 195 cm i u poređenju s mojom visinom od 168 cm deluje dominantno. Ostavlja mi toliko prostora u prolazu da jedva mogu da se okrenem, a kada to učinim, naletim pravo licem na njegove grudi.

„Hvala ti mnogo, *Stivi*." Izgovara moje ime na isti snishodljivi način kao što sam i ja to uradila ranije, dok mi lenjo uzima flašu iz ruke. Njegovi dugi prsti blago dodiruju moje, dok me sve vreme gleda očima boje kestena. Onda podiže slobodnu ruku, namešta mi značku krila na košulji i ispravlja moju iskrivljenu pločicu sa imenom.

Njegove oči kriju nestašluk, zabavu i gomilu arogancije dok plešu sa mojim, a ja, ma koliko se trudila, ne mogu da skrenem pogled.

Otkucaji srca mi se ubrzavaju, i to ne zato što samo nekoliko slojeva tkanine deli njegovu ruku od mojih grudi, već zato što mi se ne sviđa način

na koji me gleda. Intenzivan je i fokusiran. Kao da sam mu novi zadatak za ovu sezonu.

Zadatak da mi posao pretvori u pakao.

„Dodatna limeta?“, trenutak prekida Indi, pružajući salvetu prepunu kriški limete.

Zanders skreće pogled i ponovo gleda Indi u kuhinji, a ja ispuštam glasan uzdah olakšanja kada napokon prestane da me gleda.

„Da, hvala ti mnogo.“ Zandersov ton je previše veseo dok ih uzima. „Odlična si u svom poslu…“

„Indi.“

„U redu.“ Okreće se od nje i ponovo usmerava pažnju na mene. Blago se sagne i nalazimo se oči u oči. „Stivi. Odličan posao“, dodaje u znak pozdrava pre nego što krene ka svom sedištu.

Uspravljam se i smirujem, dok ponovo zaglađujem uniformu i sklanjam svoju neukrotivu kovrdžavu kosu sa lica.

„Molim te, pojebi ga“, kaže Indi kada smo ostale samo nas dve u kuhinji.

„Šta?“

„Molim te, molim te, molim te, pojebi ga, a onda mi ispričaj svaki najsitniji detalj.“

„*Neću* da spavam sa njim.“

„Zašto, đavola, nećeš?“

Namrštim se. „Zato što radimo za njega. Zato što je zaljubljen u sebe, i zato što sam prilično sigurna da ima seks sa skoro svim što ima vaginu, a sumnjam da zna njihovo ime.“

I ne uklapam se u tipičan kalup manekenki kojem ovi momci teže. Mene ne biraju takvi muškarci, ali tu nesigurnost zadržavam za sebe.

„Pa, on zna tvoje ime.“

„Šta?“

„Zna kako se zoveš.“ Ona se naginje blizu mene i sada smo u istom nivou očiju, kao što je to uradio i Zanders. „*Stivi*“, šapuće Indi zavodljivim tonom pre nego što počne da se kikoće.

„Izlazi odavde.“ Veselo je odgurnem.

Čim se svi putnici ukrcaju i vrata kabine zatvore i osiguraju, Indi i ja zaključavamo kuhinju, osiguravajući da je sve bezbedno za poletanje. I dok to radimo, dešava se najmagičnija, najlepša stvar koja se ikada dogodila u moje četiri godine letenja.

Istovremeno, svi hokejaši u odelima ustaju sa svojih sedišta i počinju da se svlače dok jedino što im je pokriveno ne bude njihov „ponos".

„Majko mi…" Zanemim, nesposobna da progovorim, razrogačenih očiju.

„Šta se dešava?", pita Indi u istom bunilu, razjapljenih usta.

Čitava zadnja polovina aviona ispunjena je golim muškarcima, zategnutim zadnjicama i tetovažama gde god da pogledam. Indi i ja se čak i ne pretvaramo da ne gledamo. Zurimo, i ne bismo skrenule pogled ni da nam plate.

Igrači pažljivo slažu svoja odela u gornje pregrade, vodeći računa da ih ne izgužvaju na letu za Denver pre nego što se presvuku u udobniju i ležerniju odeću.

„Da li vam se sviđa predstava, dame?", veselo pita jedan od igrača, probudivši me iz transa. Tamna talasasta kosa pleše ispred njegovih dubokih smaragdnih očiju.

„Da", odgovara Indi bez oklevanja.

„Pa, uživajte. Dešava se svaki put kada polećemo i slećemo. Moramo da nosimo odela van aviona za medije, ali, kad god smo u avionu, možemo da radimo šta god hoćemo."

To nije bio slučaj kada sam letela sa košarkaškim timom. Oni su ulazili i izlazili iz aviona što su ležernije mogli, tako da je ovo novo.

„Mogu da dođem tu i da vam dam bolji pogled na sledećem letu."

„Rio, prestani da budeš tako prokleto alav sve vreme!", viče drugi igrač.

„Ovo je najbolji posao na svetu", dodaje Indi, a njen pogled i dalje je uprt u polugole muškarce.

„Volim hokej", zaključujem bez razmišljanja.

3
Stivi

Bacajući kofer na suprotni krevet u hotelskoj sobi, uključujem punjač u zid i punim telefon. Zaboravila sam da ga napunim sinoć, pa se ugasio na pola leta za Denver.

Dok čekam da se upali, skidam svoju užasnu uniformu, kačim je o vešalicu u ormaru i vadim svoju najudobniju trenerku. Udobnost mi je